

TERAPIE?

„Možná bychom si měli s někým promluvit,“ připustí Bas, „ale pod podmínkou, že na sobě budeme pracovat oba.“

„Pochopitelně, oba máme co zlepšovat!“ odpovídá Bára, překvapena jeho návrhem.

„Protože já už vím, jak to chodí,“ tvrdí Bas, „ty si budeš stěžovat, co já všechno dělám špatně, a já se ani nedostanu ke slovu!“

„No to ne, to rozhodně nemám v plánu.“

„Počkej, vyžebřám si cigaretu,“ řekne a jde ke skupince mladíků, kteří si po fotbale hned zapálili. Bas jim pískal, to někdy dělá, aby zůstal ve formě a udržel si kontakty s klubem, kde dříve hráli jeho synové. A také proto, že může rozhodovat a dávat tresty, aniž by riskoval, že se kvůli tomu bude muset hádat.

Doma je to těžší. Pořád těžší. Doma se hádají často. Bára se většinou naštvě, brečí a je hysterická.

Bas nechápe, že to je její zoufalá reakce na jeho chování. Stará rána ještě není zahojena a on ji občas svou lví tlapou zase natrhne. Je ráda, že teď přišel s tímhle návrhem sám. Nejspíš ho napadlo, že by jim návštěva u terapeuta mohla pomoci. Bára to navrhovala už dříve, ale on to okamžitě zavrhl.

Tohle už ne! Jeho bývalá, jejíž jméno nesmí být vysloveno, ho také tahala k terapeutovi. Bylo to ale k ničemu. O rok později od ní stejně odešel. I tak si ještě dlouho myslela, že spolu stále „chodí“.

Ten den, kdy se Bára a Bas seznámili, den, kdy za ní Bas poprvé přijel (už tomu budou tři roky) a nemohl od ní odtrhnout oči ani ruce, den, kdy mezi nimi přeskočila jiskra, tentýž den zazvonil Báře telefon. Bas zrovna odjel domů. Volala jí jeho bývalka.

V Basově počítači, do něhož se drze vloupala, našla Bářino telefonní číslo. To znamená, že také četla jejich první e-maily. Taková drzost, číst cizí dopisy. Taková drzost, jít k němu domů v jeho nepřítomnosti. Ještě pořád měla klíče.

Typický Bas, nechtěl je vrátit. Kdo ví, kolik klíčů od jeho domu je ještě v oběhu.

Aby té drzosti nebylo dost, tak číslo, co našla, také vytočila. Prý jestli je u ní Bas, zeptala se Báry, aniž pozdravila a představila se. A jestlipak Bára ví, s kým mluví.

„Ne? Já jsem totiž jeho přítelkyně,“ prohlásila ta dáma na druhé straně linky. „Jeho přítelkyně“ mluvila tak dlouho, než slyšela Base otevřít dveře, mezitím ujel necelých sto kilometrů domů do Rhedenu, kde na něj čekala. Dáma, co si říkala „jeho přítelkyně“, si na něj celou hodinu stěžovala. Do éteru z ní proudila jenom samá negativa. Jak je Bas nespolehlivý, nevěrný, lže a nedá se mu věřit. Na konci rozhovoru jí Bára popřála hodně štěstí s takovým mužem. Automaticky ho kryla, ujistila tu ženu, že se mezi nimi nic nestalo, že spolu jen večereli a povídali si. Že se s ním seznámila přes internet a myslela si, že je svobodný.

První den, první rána. Tenhle den mají pořád ještě za den, kdy spolu začali chodit. I přes ten telefonát. Přestože se potom cítila Bára tak oklamaná. Vždycky musí být něco špatně, říkala si. Konečně někdo, kdo se mi napoprvé líbí a mám si s ním co říct, a ukáže se, že není svobodný a že lže.